

DIETSCH JEUGDVERBOND (DJV), jeugd­be­we­ging in 1937 op­ge­richt met het doel alle Vlaams­na­tio­na­lis­ti­sche jongeren in één verband te bren­gen.

Na de mislukking van de onderhandelingen met de Katholieke Studenten Actie (KSA)-Oost-Vlaanderen in 1936-'37 trachtte de leiding van het Algemeen Katholiek Dietsch Studentenverbond (AKDS, het vroegere AKVS), nl. E. Boonen, E. Valkaert en A. Belderbos, de enkele nog resterende aangesloten groepen zelf een nieuwe impuls te geven. Ze kon rekenen op de morele steun van Wies Moens en van een groepje politiek dakloze nationalist­en in Oost-Vlaanderen (o.a. A. Thiel, D. Merlevede, A. de Bruyne), die na de opheffing van de Jong­nederlandsche Gemeenschap naar een nieuw werk­terrein zochten.

Het formeel verbreden van de vroegere katholieke studentenorganisatie tot een jeugdbeweging, be­doeld voor alle Vlaams-nationalistische jongeren, bracht in 1937 de naamswijziging in Dietsch Jeugd­verbond (DJV) met zich mee. Het DJV zag als zijn voornaamste doelstelling de Dietse vorming der jeugd, zonder dat dit mocht leiden tot poli­tieke indoctrinatie. Dit standpunt was deels inge­geven door een meer pedagogische benadering van het jeugdwerk, deels door de afwezigheid van een

politieke organisatie waarbij de Dietse ideologie van het DJV kon aansluiten.

Was er bij de leiding eensgezindheid in het afwijzen van de politiek van het Vlaamsch Nationaal Verbond (VNV) en van het Verdinaso, ten aanzien van de vormingsstijl bestond meningsverschil. De Oostvlaamse groep, die in 1938 de functie van Dienst voor Vorming kreeg en zorgde voor uitgave van een leidersblad en redactiehulp voor De Blauwvoet (redacteur: A. de Bruyne), stond afkerig tegenover al wat zweemde naar militarisme. De Leuvense leiding, de zgn. kanselarij, liet zich daarentegen door het soldateske bekoren.

Spanning tussen beide groepen bleek tijdens het leiderskamp in Nieuwkerken-Waas (augustus 1938) en het leidersconvent te Leuven (januari 1939), activiteiten die op slechts beperkte belangstelling konden rekenen, daar de hele organisatie slechts twee universitaire kernen en enkele plaatselijke groepen telde. In september 1939 nam R. Pirijns de plaats in van A. Thiel als overste van de Dienst voor Vorming, en in maart 1940 trad E. Valkaert af als kanselier. De reorganisatie die volgde, gaf de Dienst voor Vorming een overwicht, terwijl de kanselarij werd afgeschaft. Dat de organisatie redelijk goed bijeen bleef, was mede een gevolg van de bemiddelende positie die de leider E. Boonen innam. Besprekingen tijdens de laatste maanden voor de oorlog om te komen tot samenwerking met het Algemeen Vlaamsch Nationaal Jeugdverbond (AVNJ), leverden geen resultaat op, doordat het DJV vasthield aan zijn onafhankelijkheid tegenover het VNV, een standpunt dat R. Pirijns die na mei 1940 de leiding alleen bleef waarnemen, niet kon blijven handhaven tegenover de druk van diverse zijden om te komen tot een eenheidsjeugdbeweging. Begin 1941 ging het

---

DJV over. in het AVNJ, dat later Nationaal Socialistische Jeugd Vlaanderen (NSJV) werd. Enkele oud-leiders van het DJV zijn richtinggevend geweest voor het ontstaan van de stekking Nederland Eén in de NSJV.

LOUIS VOS